

Grund til at anke over, idet han jo ikke lagde Skjul paa, men ligefrem udtalte, at han godt kunde forstaa Flertallets Stilling, naar det forkaster Valget. Men saa meget mere maatte det undre mig, at den ærede Ordfører for Mindretallet har kunnet komme til ligefrem at indstille Valget til Godkjendelse, thi det er et Faktum, og det skal man holde sig til, at han ikke finder, at de Grunde, som Flertallet baade i den mundtlige Motivering og i Betænkningen har fremsat, ere af en saadan Vægt, at vi derpaa kunne bygge Valgets Forkastelse. Det undrer mig i høieste Grad, at den ærede Ordfører for Mindretallet kan komme til at gjøre en Indstilling og give en Motivering som den, vi idag have hørt. I sin Begrundelse af Indstillingen paa Mindretallets Begne anførte den ærede Ordfører afskillige Ting. Han nævnte blandt Andet, at af disse Klager, som vare indkomne hertil over dette Valg, vare de, som i Begyndelsen vare de mindst vigtige, nu blevne de væsentligste, nemlig Klagerne over Valglisternes Vorden. Det var nu blevet Hovedpunktet, og i denne Forbindelse førte den ærede Ordfører den Anke over Klagerne, at det burde de allerde have pointeret ved Klagen's Indgivelse. Men hvorledes skulde de vide det? Det er en i mine Dine urimelig Paastund af den ærede Ordfører for Mindretallet, at han fordrer, at Klagerne skulle være vidende om, i hvilken Vorden Nyborg Valglistere vare, det kunde de jo ikke være. Han kom siden til at sige, at, hvis der var 7 eller 8, som havde stemt, uden at være stemmeberettigede — han har jo endog saa hørt Mænd optræde som stemmende, der vare døde — saa kunde han forstaa, at man maatte forkaste Valget; men det kunde heller ikke vides, dengang Klagen blev afgiven. Klagerne vidste, at der havde fundet Uregelmæssigheder Sted, og at der var Rimelighed for, at der var opført Stemmende, der ikke vare valgberettigede; om de vidste, at disse vare døde, kan jeg ikke vide, men uden Tvivl have de nok vidst det. De have vidst, at der var Uregelmæssigheder af en saadan Bestaafenhed, at der var Grund til at faage; men i hvilket Omfang de havde fundet Sted, kunde de ikke vide, det kunde de først faae at vide, efter at denne omhyggelige Undersøgelse har fundet Sted. Jeg kan altsaa heller ikke finde denne Bebreidelse af den meget ærede Ordfører for Mindretallet mod Klagerne begrundet. Det, der skulde afgive den stærkeste Grund for den ærede Ordfører for Mindretallet, var Valglovens Bestemmelse. Ganste vist høier jeg mig for den i Hovedsagen; men jeg vil her fremdrage, at man ogsaa kan hænge sig formeget i disse Valglovsbestemmelser. Den meget ærede Ordfører anførte, at Skjønnene over Mænd, som have faaet Fattighjælp eller straffede Personer skulde afgjøres af Domstolene. Ja, det veed jeg meget godt er Tilfældet, forsaavidt man bringer disse Spørgsmaal ind for dem; men naar de

komme herind, ere vi den rette Domstol, og jeg veed ikke, at Grundloven har nogen anden Bestemmelse end den, at, naar saadanne Spørgsmaal komme ind til vort Skjø, saa er det Skjø, vi afgive, det rigtige og det rette, og det kan ikke underkastes nogen Prøve andetledes. Nu optaar jo ganste vist det Spørgsmaal, om det Skjø, man afgiver, kan være i Overensstemmelse med Grundloven; men det bliver en SamvittighedsSag for hver enkelt, hvorledes han kan forsvare sin Stemmegivning for sig selv. Man er efter min Opfattelse, jeg vil ligefrem sige desværre, mere og mere kommen ind paa at godkjende det, man kalder Valgtryk. Jeg erkjender, at man i tidligere Dage — jeg har jo i ikke saa længe taget Del i den Slags Forhandlinger — ikke har godkendt Noget som absolut tilstrækkeligt til et Valgs Forkastelse, undtagen det, at man kunde bevise, at saa og saa mange Stemmer uberettiget vare afgivne, saa at, naar de bleve trutne fra, den faldne Kandidat havde flere lovlige Stemmer end den valgte. Det er aldeles vist; men det forekommer mig, at man Tid efter anden er kommen ind paa andre Synsmaader og navnlig at gjøre gjældende saadanne Ting som de, der ere gjorte gjældende af den meget ærede Ordfører for Mindretallet, men som jeg ikke tror, ere rigtige. I den Henseende slutter jeg mig til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), jeg er enig med ham i, at den Opfattelse, han har gjort gjældende, er fuldstændig rigtig. Jeg vil slutte med den Bemærkning, at jeg endnu engang beklager, at ikke samtlige Tingets Medlemmer ere enige om at indstille dette Valg til Forkastelse, fordi vi vide, at vi endnu have to Valg tilbage, der staa uafgjorte; jeg veed ikke Noget om, hvorledes Udsaldet af disse vil blive. Der er jo endnu ikke afgivet Betænkning, jeg veed kun, hvad man kan vide fra Behandlingen ved Sessionens Begyndelse. Men saa Meget tror jeg at vide, at disse Valg kunne komme til at afgive en ganste anden Prøve paa, hvorledes vi betragte dette eller hint Klagepunkt, og de ville ganste vist anderledes volde Bæmseligheder med at bestemme, enten man skal forkaste eller godkjende Valget. Derfor siger jeg, at det for mit Vedkommende vilde have stor Betydning, om det ærede Mindretal var gaaet sammen med Flertallet til at gjøre Indstilling om dette Valgs Forkastelse, thi saa havde jeg set den rene og klare Uparthid, som for mig vilde have været et Bidnesbyrd om, at man ogsaa kunde stole paa Uparthid i andre Henseender. Nu tillader jeg mig paa Forhaand, inden vi komme til Forhandling om de to Valg, at drage den noget i Tvivl, og jeg vedkjender mig, at det kan komme til at udøve nogen Indflydelse paa den Stilling, jeg vil indtage overfor disse Spørgsmaal. Jeg beklager det, som sagt, og derfor har jeg udtalt disse Ord som en Bebreidelse til det ærede Mindretal for, at det efter saa klare og gyldige